

горе и отдолу, а моето откличе се си сѣди на камжкѣтъ и нехае. И сѣди си тѣ до тогава, дорде го самъ ти не откачишъ. Чудеса я повече нищо! Кога видѣхъ тоя магнитъ, то заборавахъ и земята и сичко, ама дѣдо пошъ скоро ми и самъ науми защо сжмъ дошалъ при него. — „На, видишъ ли сега, каза той, какво може да направи тоя камжкѣ, а сичката наша земя или сичкото наше земно кжлбо е така сжщо магнитъ и много по-добаръ магнитъ отъ тоя; тоя тѣгли каде себѣ си само маничко парченце желѣзо, а оня или земята тѣгли камъ себѣ си и кжщите, и човѣците, и звѣровете, и водата, и сичко, щото са намира на нея. Отъ това, казва, и водата са отъ нея не излива, и човѣкъ отъ нея не пада, ако тие да стоятъ и на най-долниѣто мѣсто на земята, както и това откличе не пада, ако и да стои надолу съ главата. Ала и това е още се малко: кога човѣкъ самъ поиска да подскокне, то да подскокне много той не може, защото земята го тѣгли назадъ, и за това той пакъ са ударя съ краката о земята. Ние сѣкога казваме, че това става отъ туй, защото той е тѣжакъ или защото въ него има много тѣжелина. А тѣжелината са нарича тѣж е л и н а или т я ж е с т ѣ, че тебе та тѣгли, или тяне, камъ себѣ си нѣкаква си сила.“ Охъ, боже ти мой, чегато нощъ ми са свали изъ предъ очите, така ми стана изведнашъ свѣтло и добро! Сега азъ веке разбрахъ ясно, че земята е околчеста, ама пакъ не можѣхъ да са остава да не мисла и да не дознавамъ. — „Ами защо са намъ чини, че тя е плоска? — попитахъ азъ дѣда цона. Защо ние изведнашъ не можемъ